

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201449
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201449.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu X., bytom Y., zastúpeného JUDr. Radomírom Bžanom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Námestie Ľudovíta Štúra 2, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-90/2011 z 27. júna 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/161/2011-76 z 26. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/161/2011-76 z 26. októbra 2012 z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný rozhodol podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) tak, že zamietol rozklad a potvrdil personálny rozkaz Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 74 z 02. marca 2011. Personálnym rozkazom č. 74 z 02. marca 2011 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., nakoľko svojim konaním - vedením osobného motorového vozidla zn. A., EČ: A., po diaľnici D-2 v smere jazdy Bratislava - Malacky v čase mimo výkonu štátnej služby v úseku diaľnice pri Mestskej časti Lamač, po tom čo bol zastavený a kontrolovaný hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky odboru poriadkovej polície (ďalej len „PMJ“) KR PZ v Bratislave, sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu a odberu krvi, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta vymedzené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj článok 1 ods. 1 písm. c/ nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal vo veci úspešnému žalobcovi ich náhradu v celkovej výške 324,90 eura.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 233 ods. 1, § 241 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z. konštatoval po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu, že žalovaný sa síce detailne zaoberal s námietkami žalobcu vznesenými v priebehu daného konania, avšak svoje poznatky jednak materiálne ako aj súvisiace správne úvahy do odôvodnenia samotných rozhodnutí dôsledne nepreniesol. Na základe toho potom z uvedených rozhodnutí nie je jednoznačne preukázaná jednak časová súslednosť samotného skutku ani jeho správne vyhodnotenie. Krajský súd uviedol, že žalovaný riadne nepreukázal, či okolnosti, ktoré žalobca tvrdil mohli nastať v príčinnej súvislosti s udalosťami, ktoré boli objektívne zistené. Uviedol, že zákonnou úlohou súdu nie je prieskum písomného stanoviska žalovaného k žalobnému návrhu, ale napadnuté rozhodnutia vydané správnymi orgánmi v správnom konaní. Tieto rozhodnutia však potrebné odôvodnenie neobsahujú. Na základe týchto skutočností, súdu neostalo iné, než túto vadu, ktorá spôsobuje nezákonnosť v postupe samotného správneho orgánu vyhodnotiť tak, že je spôsobilá na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Z týchto dôvodov, vyhodnotiac námietky žalobcu, poukazujúce na vady administratívneho konania za opodstatnené, dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil. Zároveň krajský súd poučil žalovaný správny orgán, že opätovne bude jeho úlohou riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, kde uvedie všetky skutkové okolnosti, ktoré pri vyhodnocovaní daného prípadu zistil a tieto riadne odôvodni vo svojom rozhodnutí. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal úspešnému žalobcovi ich náhradu v celkovej výške 324,90 eura.

Krajský súd dňa 16. januára 2013 uznesením pod sp. zn. 4S/161/2011-99 zamietol návrh žalobcu na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/161/2011 z 26. októbra 2012, o výrok, ktorým by zrušil aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 74 z 02. marca 2011.

Krajský súd v odôvodnení s poukazom na príslušné ustanovenia OSP uviedol, že nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

Pre úplnosť veci však krajský súd poukázal na to, že výrokom rozsudku nezrušil prvostupňové rozhodnutie, pretože mal za to, že nedostatky tohto rozhodnutia je možné odstrániť v konaní o rozklade pred žalovaným. Odvolacie konanie totiž tvorí s prvostupňovým konaním pred správnym orgánom jeden celok a preto si odvolací orgán v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, musí všímať i všetky nové okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na správnosť rozhodnutia a je oprávnený vykonať nové dokazovanie za účelom spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Poukázal na to, že krajský súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridŕžiava vyjadrenia k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané krajskému súdu pod č. p.: SLV-PS-S-414/2011 zdôrazňujúc, že sa nestotožňuje s jeho názorom, že nevykonával všetky dôkazy ozrejmujuce skutkový stav veci, a že ním zistený skutkový stav nepostačuje pre posúdenie veci. Namietal, že práve zadováženými dôkazmi tvoriacimi súčasť predloženého spisového materiálu, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca, mu bolo vytýkané protiprávne konanie v dostatočnom rozsahu preukázané. Uviedol, že príčinou prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj ako „PZ“) bolo porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to z dôvodu, že dňa 07. januára 2011 o 03:35 hod. mimo výkonu štátnej služby viedol motorové vozidlo zn. Mercedes po diaľnici D-2 v smere jazdy Bratislava - Malacky, pričom v úseku diaľnice pri Mestskej časti Lamač bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PMJ. Menovaný bol vyzvaný, aby predložil všetky

doklady predpísané na vedenie motorového vozidla, pričom hliadke uviedol, že doklady u seba nemá lebo vozidlo nevedol, a že vodič vozidla ušiel. Ďalej uviedol, že je príslušníkom policajného zboru, uviedol číslo svojho služobného preukazu a svoje služobné zaradenie, avšak nemal pri sebe ani služobný preukaz. Zároveň priznal hliadke, že požil alkoholické nápoje. Na základe tejto informácie a z dôvodu, že žalobca v čase zastavenia vozidla sedel na mieste vodiča, a že vo vozidle ani v jeho blízkosti sa žiadna iná osoba nenachádzala, pričom počas zastavovacieho úkonu členovia hliadky nevideli, že by zastavované vozidlo opustila iná osoba, bol menovaný vyzvaný, aby sa v súvislosti s vedením motorového vozidla podrobil vyšetreniu na alkohol dychovou skúškou a neskôr, aby sa podrobil lekárskeму vyšetreniu, čomu sa odmietol podrobiť. Žalovaný konštatoval, že tento skutkový stav zistil na základe vlastného šetrenia podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., z vyjadrenia žalobcu k meritu veci, zo správy Z. z 10. februára 2011 o vyhodnotení námietok podaných žalobcom k návrhu na prepustenie, z písomnosti „Odovzdanie spisového materiálu“ č. p.: ORP-P11/IV-DK-2011 z 11. januára 2011 s prílohami, z priestupkového spisu č. p.: ORP-P-4/MA-SA2011 zo dňa 07. januára 2011, z protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi zo 07. januára 2011, z výpovede svedka B.. Zabezpečil si úradný záznam členov hliadky PMJ Z. a Z., v ktorom presne popisali skutkový dej udalosti, ako aj protiprávne konanie žalobcu. Ďalej zabezpečil výpovede svedkov U., K., A., S., Y., záznam na CD nosiči z nahlásenia udalosti oznamovateľom O. na operačné stredisko Krajského riaditeľstva policajného zboru v Bratislave s jeho prepisom, správu o výsledku objasňovania priestupku č. p.: KRPP-DI-MA-2/2011 z 27. januára 2011, disciplinárny rozkaz riaditeľa KDI KR PZ v Bratislave č. 1 z 27. januára 2011, stanovisko príslušného odborového orgánu, záznamy o preškolení žalobcu s príslušnými internými predpismi, zhodnotenie služobnej činnosti žalobcu a záznam o odmenách a trestoch žalobcu.

Poukázal na to, že tvrdenie žalobcu, že mal sedieť na sedadle vodiča z dôvodu zapnutia výstražného znamenia (svetla), po tom čo vodič motorového vozidla po zastavení vozidla na krajnici z neho vyskočil a ušiel, bolo vyvrátené úradným záznamom a zápisnicou o výsluchu na zaistenie a objasnenie skutočného stavu veci členov hliadky PMJ Z. a Z., v ktorom príslušníci PMJ podrobne popisali konanie žalobcu pred zastavením a následne po zastavení vozidla nasledovne „... v čase približne o 03:35 hod. spozoroval môj kolega D. uvedené vozidlo, ktoré prichádzalo smerom od tunela Sítina a smerovalo na Malacky. Potom čo uvedené vozidlo prešlo okolo nás sme sa rozbehli za ním. Maximálny rozostúp medzi našim služobným vozidlom a vozidlom A. je ťažko odhadnúť, ale mali sme stále vizuálny kontakt so zadnými koncovými svetlami, podľa môjho odhadu to mohlo byť max. 500 - 800 m. Až keď sme túto vzdialenosť znížili a boli sme si istí, že sa jedná o strieborný mercedes zapli sme výstražné zariadenie. Podľa môjho odhadu išlo vozidlo mercedes rýchlosťou cca 130 - 140 km/h. Vzhľadom na to, že sme mali pridelené služobné vozidlo K. muselo sa jednať o takúto rýchlosť lebo inak by sme ho ani nedobehli. Premávka na diaľnici bola v tom čase minimálna, bez žiadnych iných vozidiel v čase prenasledovania až po zastavenie vozidla. Po zapnutí majákov a priblížení sa k vozidlu mercedes toto prešlo na krajnicu kde zastavilo“. Z predmetného úradného záznamu a zápisnice tiež vyplýva, že príslušníci PMJ nezaznamenali žiadny pohyb pred a po zastavení vozidla mercedes a zistili prítomnosť len jednej osoby vo vozidle na mieste vodiča, a to Z..

Na margo vyššie uvedenej obrany žalobcu, žalovaný uviedol, že ide o obranu účelovú s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za spáchané protiprávne konanie. Ďalej poukázal na to, že v personálnom konaní vedenom podľa ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. môžu ako dôkaz slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Uviedol, že zásada objektívnej pravdy bola v danom prípade dôsledne dodržaná, pričom pri hodnotení dôkazov starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania. Mal za to, že podstata princípu voľného hodnotenia dôkazov spočíva v tom, že pri hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. slobodný. Uviedol ďalej, že v hodnotiacej činnosti je obmedzený iba napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a napokon povinnosťou, hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť. Poukázal na to, že nie je dôvod neveriť vyjadreniam členov hliadky PMJ Z. a Z., ktorí popisali protiprávne konanie žalobcu tak, ako sa v skutočnosti stalo, pričom práve vyjadrenie kamaráta žalobcu B., je potrebné považovať za účelové. Taktiež poukázal na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov je vecou jeho správnej úvahy, na základe ktorej posudzuje, či má určitú skutočnosť považovať

za dokázanú, či vykonané dôkazy postačujú alebo je potrebné ešte vykonať ďalšie dôkazy, prípadne či je potrebné zadovážiť ďalšie poklady pre rozhodnutie.

Ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca namieta, že vykonanie dychovej skúšky odmietol z dôvodu, že v danom čase mal byť iba spolujazdcom a nebol povinný sa jej podrobiť, tu je potrebné poukázať na ustanovenie § 2 ods. 2 písm. t/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), podľa ktorého na účely tohto zákona sa účastníkom cestnej premávky rozumie osoba, ktorá sa priamo zúčastňuje cestnej premávky.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky strpieť výkon jeho oprávnení. Ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Z uvedeného je dostatočne a bez pochybností preukázaná povinnosť žalobcu na výzvu policajta podrobiť sa dychovej skúške prípadne odberu krvi, aj vzhľadom na poukaz, že žalobca ako príslušník dopravnej polície musí uvedené predpisy ovládať. Práve zo správania sa žalobcu počas vykonávanej kontroly je zrejmé, že si bol vedomý svojho protiprávneho konania, a preto vo svojich vyjadreniach už uvádza skutočnosti tak, aby sa zbavil svojej zodpovednosti. Jeho vyjadrenia však boli žalovaným vyhodnotené ako účelové.

Záverom zdôraznil, že dôkazy v danej veci boli zhromaždené v súlade so zákonom a boli vyhodnotené zákonom súladným spôsobom a boli postačujúce pre vydanie napadnutého personálneho rozkazu, keďže nimi bolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané jeho protiprávne konanie, pričiacie sa obsahu služobnej prisahy policajta.

Žalobca 21. decembra 2012 podal návrh na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/161/2011-76 z 26. októbra 2012 v tom zmysle, aby konajúci súd s poukazom na ust. § 245 ods. 1 a ust. § 250j ods. 2 písm. a/, b/, d/ a e/ OSP zrušil aj personálny rozkaz č. 74 z 02. marca 2011, preto žalobca krajskému súdu navrhol, aby s poukazom na ust. § 166 OSP vydal nasledovný doplniaci rozsudok, v ktorom sa výrok prvej vety mení a doplní nasledovne: Krajský súd v Bratislave zrušuje personálny rozkaz č. 74 z 02. marca 2011, vo zvyšnej časti ostáva rozsudok nedotknutý. Z procesnej opatrnosti žalobca zároveň s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. b/ OSP podal proti predmetného rozsudku odvolanie, nakoľko má za to, že nerozhodnutie o celej časti predmetu sporu spôsobuje, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že personálny rozkaz č. 74 z 02. marca 2011 sa zrušuje, a vo zvyšnej časti navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, nakoľko z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že Krajský súd v Bratislave predmetnú právnu vec správne právne posúdil, a to v časti keď zrušil rozhodnutie žalovaného, a preto k splneniu podmienky odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP nedošlo. Rozsudok je v tomto výroku vecne správny, konajúci súd predmetnú právnu vec správne posúdil. Poukázal na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by jeho zmenu náležite odôvodňovala.

Žalobca uviedol, že rozhodnutie žalovaného je tak, ako to správne uvádza krajský súd, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a preto krajský súd postupoval správne, keď ho rozsudkom zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v tomto smere potvrdil žalobcovo právo na také odôvodnenie každého rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s uplatňovanými nárokmi a obranou proti takémuto uplatneniu. Z uvedeného dôvodu nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného na strane 5 odvolania, kde uvádza, že právne skutočnosti, ktoré dôvod jeho prepustenia zakladali sú v napadnutom rozhodnutí dostatočnom rozsahu uvedené.

Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 citovaného zákona.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 74 z 02. marca 2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta stanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj čl. 1 ods. 1 písm. c/ nariadenia ministra vnútra SR č. 18/2008 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, a to tým, že dňa 07. januára 2011 o 03:35 hod. v čase mimo výkon štátnej služby viedol motorové vozidlo zn. A. evidenčného č. A. po diaľnici D-2 v smere jazdy Bratislava - Malacky, pričom v úseku diaľnice pri Mestskej časti Lamač, potom čo bol zastavený a kontrolovaný hliadkou

PMJ sa odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu a odberu krvi.

Najvyšší súd mal ďalej z administratívneho spisu za preukázané, že obrana žalobcu, založená na jeho tvrdení, že v inkriminovanom čase osobné vozidlo zn. A., evidenčného č. A. neriadil, bola v prospech žalobcu potvrdená svedeckou výpoveďou svedka B., ktorý je v priateľskom vzťahu so žalobcom.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

K námietke žalobcu, k vedeniu vozidla a jeho prítomnosti na mieste vodiča vo vozidle v čase zastavenia a kontrolovania hliadkou PMJ, najvyšší súd žalobcu upozorňuje, že rozhodujúcou pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola tá skutočnosť, že sa žalobca bezdôvodne odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie alkoholu v krvi prístrojom a taktiež odberu vyšetrenia krvi pred službu konajúcou lekárkou A. v FNŠP Kramáre - Bratislave za prítomnosti hliadky F50 A., W., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu.

Služobná prisaha nie je príslužkom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení v administratívnom konaní vykonaného dokazovania, sa nestotožnil s názorom krajského súdu. Považuje za dostatočne preukázané, že žalobca porušil povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán sa vo svojich rozhodnutiach vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadali s obranou žalobcu založenou na tvrdení svedka B., že žalobca nebol vodičom kontrolovaného osobného vozidla. Tieto tvrdenia považuje za účelové a smerujúce len k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie. Najvyšší súd, vychádzajúc z úradného záznamu hliadky PMJ, o dôveryhodnosti ktorého nemá dôvod pochybovať, ako aj z logickej úvahy o možnosti „presadnutia“ žalobcu zo sedadla spolujazdca na sedadlo vodiča, a to s prihliadnutím na jeho tvrdenia, že tak urobil z dôvodu zapnutia výstražného znamenia (svetla), má súladne s názorom žalovaného správneho orgánu za to, že táto alternatíva sa javí ako nemožná realizácia v priebehu niekoľkých sekúnd, keďže policajná hliadka v úradnom zázname uviedla, že „ihneď“ po zastavení prenasledovaného vozidla, svoje služobné vozidlo zastavila za uvedeným prenasledovaným vozidlom a počas jeho prenasledovania mala stály vizuálny kontakt zo zadnými obrysovými svetlami prenasledovaného vozidla. Taktiež je potrebné uviesť, že je nepravdepodobné, aby si žalobca za účelom zapnutia výstražného znamenia presadol z miesta spolujazdca na miesto vodiča ihneď po tom, čo údajný vodič motorového vozidla B. z neho vystúpil a z miesta utiekol z dôvodu obáv možného postihu. V úradnom zázname sa rovnako neuvádza, že by policajná hliadka videla vybehnúť z vozidla nejakú osobu, pričom najvyšší súd v danej veci považuje za relevantnú tú skutočnosť, že žalobca, pokiaľ založil svoju obranu na tej skutočnosti, že predmetné vozidlo nevedol, žiadne skutočnosti mu potom nebránili v tom, aby sa na výzvu príslušníkov PMJ podrobil dychovej skúške, prípadne odberu krvi, ale hlavne neuviedol, že motorové vozidlo viedol B., ktorý z miesta utiekol, pretože požil alkoholické nápoje a mal obavu z možného postihu. Túto skutočnosť žalobca oznámil, až v čase, keď bolo voči nemu začaté konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. S prihliadnutím na túto skutočnosť, ako aj na to, že B. sa na políciu prihlásil až 10. januára 2011 po jeho stretnutí so žalobcom, najvyšší súd obranu žalobcu, ako aj svedeckú výpoveď B. vyhodnotil ako účelové. Upriamiac pozornosť na uvedenú skutočnosť, najvyšší súd uvádza, že dokazovanie v danej veci bolo vykonané zákonným spôsobom, keď za nosný dôkaz bol žalovaným správnym orgánom, zhodne s prvostupňovým správnym orgánom, prijatý úradný záznam členov hliadky PMJ, ktorého vážnosť nie je možné v danej veci spochybniť ani výpoveďou kamaráta B., a to s poukazom na logické posúdenie

žalobcom tvrdenej skutočnosti, za využitia zákonnom dovolenej správnej úvahy.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákon č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávného výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdil formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného, nevzhliadol ich nezákonnosť, tieto podľa jeho názoru, sú náležité a podrobne odôvodené, poukazujúc na to, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, posúdil námietky žalovaného, smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP v spojení s § 220 OSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.